

KOSTAQ KONOMI

BIBLIOTEKA
SHTEIT

314-1
K 87

LULE,
DJEMTË
E NËNAVE!

p o e z i

814-1

K 87

KOSTAQ KONOMI

LULE, DJEMTË E NËNAVE!

— poezi —

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KËNGËT E POPULLIT TIM

Që kur linda
m'i vendosën në djep te koka.
Ishin si një tufë trëndelinë e lulegjeshtre
mbledhur me sakrifica në bokërrimat e shekujve.

Që kur linda
m'i dhanë trazuar me qumështin e gjirit,
me puthjet, me përkëdheljet,
që të bëhesha dyfish:

njeri i mirë dhe atdhetar

Dhe u mësova me këto këngë
si me aromën e luleve,
u mësova si me cicërimat e zogjve,
u mësova si me frymën e erërave,
si me shpërthimin e dallgëve...

U mësova me këngët e popullit tim,
të bukurat,

të pazëvendësueshmet,

ndaj i mbart në qënien time kudo që shkoj,
siç mbart emrin e mirë «shqiptar»,
siç mbart mbiemrat i «ndershëm»,

«besnik»,

«luftëtar».

GRUSHTET E SHTRËNGUAR

(Në ditën e betimit ushtarak)

Sot pesë gjishtërinjtë e dorës
u mblodhën grusht pranë ballit tim
dhe u shtrënguan fort.

Sot të gjithë i kanë shtrënguar grushtet.

Këto grushte 19-vjeçarësh

janë zemrat tona të vendosura besnikërisht

pranë yllit të kuq të bustinës,
në roje të uzinave, pallateve, rrugëve...

Në roje të tokës që e lamë atje në fshatrat

e largët të vendlindjes,

në roje të tufave që i lamë duke kullotur atje

në bjeshkët dhe shpatet e maleve,

në roje të fëmijëve që i lamë duke rendur në

shkollë me çantat e librave.

Sot të gjithë shtrëngojnë grushtet.

Këto qindra grushte,

si qindra granata më duken sonte,

si qindra granata që me një sinjal janë gati
të hidhen
mbi kokat e agresorëve...

Në pesë gishtërinjtë e dorës shtrënguar
mbajmë gjithë dashurinë
dhe gjithë urrejtjen.

KAM NEVOJË

Kam nevojë për fjalë të ngrohta,
siç kanë bimët për ngrohtësinë e diellit,
siç kanë fëmijët për dashurinë e nënës.

Kam nevojë edhe për fjalë të vrazhda,
siç ka hekuri për të rrahurit e kovaçit,
siç kanë pemët për gërshtëren e kopshtarit.

Kam nevojë për fjalën tënde, Parti,
në çdo kohë,
qoftë e vrazhdë,
qoftë e ngrohtë.

NË VAPORIN E MBYTUR

Dallgët e urrejtjes e përpinë,
dallgët e urrejtjes e rrahin vazhdimisht...

Në detin e zemërimit tonë,
imperatoria e egër u mbyt...

Guackat e detit dhe ndryshku
brejnë «lavdinë» e saj...

DUKE ARDHUR

Kur më dëgjon të mërmëris ndanë arës me
mos pandeh se jam zemëruar me ty. grurë,

Jo, jo.

Po fjalosem me arën

si me ty,

po fjalosem me grurin

si me tim bir.

Po fjalosem me sytë e shokëve,

që i gjej përherë këtu në arë,

po fjalosem me djersën time,

që u kthye në kalli qelibar...

Kur më dëgjon të mërmëris ndanë arës

me grurë,

dua të lajmëroj se po vij,

i qeshur,

i lumtur,

plot gjallëri.

NË ÇASTE HIDHËRIMI

Fytyra jote mori pamjen e qiellit,
që ngarkohet me re.
Sytë e tu morën pamjen e flakëve,
që iu lëkundën gjuhët.
Buzëqeshja jote mori pamjen e qiririt
që shuhet
dhe nofullat e tua si dy shkëmbinj,
që rrinë mbi njëri-tjetrin...
Pastaj një fjalë shkrepëtiu
si rrufeja në qiellin e vrejtur:
«Vendin e vëllait të vrarë,
po e zëvendësojë, vëllezër!»